

Ο Ευάγγελος Λεμπέσης δημοσίευσε το ανωτέρω πόνημα σε ακραία δύσκολες εποχές. Το Φθινόπωρο του 1941. Γεννημένος το 1906, ήταν 35 ετών όταν ήρθε στο φως της δημοσιότητας η πραγματεία του περι βλακών στην Εφημερίδα των Ελλήνων Νομικών και είχε διδάξει κοινωνιολογία, ανάμεσα σε πολλές άλλες δραστηριότητες, στο Πάντειο. Σπουδασμένος στην Ευρώπη, καλλιεργημένος, ευαίσθητος και ανήσυχος,

«παρέμεινε φυλακισμένος σ' ένα δικό του κόσμο μακριά από την πραγματικότητα που δεν ήταν άλλο από ιδεολογικές συναλλαγές, πολιτιστική αθλιότητα, αδιέξοδα και μπαλώματα στην εξωτερική πολιτική, στην οικονομία, στην εκπαίδευση, στη δημόσια διοίκηση... Ήταν υπερβολικά ευρωπαϊός και υπερβολικά ευφυής και καλλιεργημένος για να αντέξει μια ένταξη. Το πραξικόπημα των συνταγματαρχών πρέπει να τον κεραύνωσε.»

όπως σημείωσε στο εισαγωγικό του σημείωμα ο Θωμάς Γκόρπας

Το μεγαλειώδες με αυτή τη μελέτη είναι, πως εξήντα χρόνια μετά μοιάζει τόσο επίκαιρη, εύστοχη και σημερινή, γεγονός που την καθιστά όχι μόνον προφητική αλλά και διαχρονική.

Οι παρατηρήσεις του είναι τόσο διεισδυτικές, τόσο εύστοχες που σχεδόν προχωρά στην πρόβλεψη γεγονότων. Ανάμεσα σε άλλα σημειώνει:

«Πονηριά είναι η ενεργητική όψη της καχυποψίας και το δεύτερο στάδιο της, δηλαδή η

δράση της. ... Η χρησιμοποίηση της πονηριάς σε συνδυασμό με στοιχεία κατώτατης πνευματικής υποστάθμης (κολακεία, ψέμα, ραδιουργία συκοφαντία, σωματεμπορία, προσφορά ανήθικων υπηρεσιών στο κολακευόμενο άτομο, «χαφιεδισμός», «ξεσκονίσματα», το «κάνει τον καραγκιόζη», τον ζιγκολό, χειροφιλήματα στον «Εθνικό κυβερνήτη», εκφωνήσεις λόγων, μεταφορά λαχανικών κ.λ.π.) τέτοια λέμε χρησιμοποίηση της πονηριάς ονομάζεται επιτηδειότητα.»

Ένας λογικά ευαίσθητος άνθρωπος με μια πορεία λίγων χρόνων στην κοινωνία δεν μπορεί παρά να έχει νοιώσει, να έχοχληθεί από τα παραπάνω και βεβαίως να θυμηθεί (ανάμεσα σε άλλα) το χειροφιλημα του Μίλτου στον «Εθνάρχη» μπροστά στι κάμερες, 35 ολόκληρα χρόνια μετά τη δημοσίευση του Λεμπέση.

Η αποσπασματική όμως αναφορά αδικεί το σύνολο, που είναι τόσο απολαυστικό όσο και απαισιόδοξο. Αξίζει με το παραπάνω όχι να διαβαστεί αλλά να διαβάζεται.

Ευχαριστίες στον Κω. Ζω. που όχι μόνον το έφερε στη ζωή μου, αλλά και μου το δώρισε...